

РЕШЕНИЕ

№ 2008

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **4331** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на А. В. Л. срещу Заповед № 513з-2751 от 04.04.2019 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл.194, ал.2, т.1 и т.4 и чл.203, ал.1, т.7, пр.2 и т.13 и чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР, му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение от длъжността старши полицаи в 01 група на сектор „С2“ към отдел „Специализирани полицейски сили за охрана и възстановяване на обществения ред“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Жалбоподателят, А. В. Л., лично и чрез адв. И., смята, че издаденият административен акт е незаконосъобразен, като в жалбата сочи основания за отмяна по чл.146, т.2, т.3 и т.5 от АПК. Твърди, че заповедта е издадена в при неспазване на установената форма по чл.210, ал.1 от ЗМВР, тъй като не съдържа доказателствата, въз основа на които е установено нарушението; че са налице съществени процесуални нарушения, тъй като дисциплинарно-наказващият орган е взел решението си без да анализира всички факти и обстоятелства; както и, че е издадена в несъответствие с целта на закона, тъй като заповедта не би могла да послужи като индивидуална превенция срещу жалбоподателя, нито да въздейства на останалите служители да не допускат нарушение на дисциплината. В писмени бележки излага твърдения за нарушение на чл.197, ал.3 от ЗМВР и чл.206, ал.1 от ЗМВР, както и, че липсва конкретика във

фактичката и правната обстановка и яснота какво точно е приел дисциплинарно-наказващият орган като нарушено от служителя, съответно липса на анализ с кое конкретно действие кое конкретно нарушение от множеството изброени е нарушил. Иска заповедта да бъде отменена, както и присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. П. и юрк. И., оспорва жалбата. Изложени са съображения за законосъобразност на заповедта и несъстоятелност на аргументите на жалбоподателя. Иска се оставяне на жалбата без уважение, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на оспорвания административен акт и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл.204, ал.1, т.3 от ЗМВР – Директорът на СДВР, като ръководител на структура по чл.37.

Процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 210, ал. 1 от ЗМВР. В нея са посочени извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които е установено нарушението, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Неоснователни са твърденията в жалбата за неспазване на установената форма, тъй като заповедта не съдържа доказателствата, въз основа на които е установено нарушението. Противно на това твърдение, видно от самия текст на заповедта, същата е подробно мотивирана, както с фактическите обстоятелства, като е налице хронологично описание на събитията, така и с всички документи, сведения и показания, събрани в хода на дисциплинарното производство, въз основа на които дисциплинарно – наказващият орган е направил своите изводи.

При горното, следва да се приеме, че не са налице основания за отмяна или обявяване на нещожност на заповедта по чл.146, т.1 или т.2 от АПК.

Съдът намира, че при провеждане на дисциплинарното производство не са били допуснати съществени нарушения на правилата, които да налагат отмяната ѝ и на основание чл.146, т.3 от АПК.

Спазена е процедурата по Глава осма „Дисциплинарни наказания“ от ЗМВР и от Инструкция № 8121з-470/27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, издадена от МВР.

Дисциплинарното наказание е наложено в срока по чл. 195, ал. 1 ЗМВР.

Производството е стартирано със Заповед № 513з-341 / 11.01.2019 г. на Директора на СДВР за извършване на проверка по повод получена първоначална информация за участие на служител от СДВР в принудителни действия в пристанище Б. на 21.12.2018 г., разпоредени от частен съдебен изпълнител по смяна на екипажа на моторен танкер Б., плаващ под либийски флаг / настоящо име Б., плаващ под панамски флаг/, която информация е станала публично достояние, чрез публикация в електронните медии на страниците на bivol.bg и afera.bg. Резултатите от проверката са обективирани в справка рег. № 513р-7657 от 25.01.2019 г. по описа на СДВР, която дата следва да се счита за датата на откриване на нарушението по смисъла на чл. 196, ал. 1 ЗМВР. В справката се установява извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, съответно съдържа предложение за образуване на дисциплинарно производство по чл.207, ал.1, т.2 от ЗМВР. Лицето, спрямо което се води дисциплинарното производство, се е запознало с нея и са му изискани и приети писмени обяснения, следователно е гарантирано и правото на участие във воденото дисциплинарно производство по чл. 205, ал. 3 от ЗМВР. С връчването на поканата за даване на обяснения, жалбоподателят е запознат, че е започнало дисциплинарното производство (чл. 208 от ЗМВР).

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-860 / 30.01.2019 г., като със Заповед № 513з-2324 / 19.03.2019 г. е определен и допълнителен срок за събиране на доказателства.

Съдът счита, че не е налице нарушение на разпоредбата на чл.206 от ЗМВР. Законът изисква преди налагането на дисциплинарно наказание, служителят да бъде (алтернативно) или изслушан, или да се приемат писмените му обяснения – чл. 206 ЗМВР. Същият е участвал на всеки един етап в производството, като е запознаван с всички изготвени в хода му становища и, справки, съответно му е предоставяна възможност за обяснение.

Такива са постъпили с обяснение № 513р-3676 / 14.01.2019 г., както и с възражение № 513р-11860 / 07.02.2019 г., с възражение № 513р-19777/ 07.03.2019 г. и възражение № 513р025763 / 27.03.2019 г. Същите са взети предвид и обсъдени от административния орган.

В производството са приети и обсъдени всички събрани в хода му доказателства, вкл. са изискани и приложени такива от образувано наказателно производство, ДП № 8 / 2019 г., пр.пр.13477 / 2018 г. при Окръжна прокуратура – [населено място].

След изясняване на всички обстоятелства, относими към дисциплинарната отговорност, е издадена процесната Заповед № 513з-2751 от 04.04.2019 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.194, ал.2, т.1 и т.4 и чл.203, ал.1, т.7, пр.2 и т.13 и чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР, на служителя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение от длъжността старши полицаи в 01 група на сектор „С2“ към отдел „Специализирани полицейски сили за охрана и възстановяване на обществения ред“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Относно съответствието на заповедта с материалния закон, съдът счита, че от събраните в съдебното производство доказателства се доказва от обективна и субективна страна деянието, квалифицирано от ответника като нарушение на служебната дисциплина.

От фактическа страна, лицето е наказано за това, че на 21.12.2018 г. в периода от 9 до 22 ч. / намиращ се в този момент в отпуск по болест съобразно болничен лист № Е

[ЕГН]/ е участвал в състава на екип на [фирма]. Договорът е сключен на 18.12.2018 г. между от „Б.“ Д. и [фирма] с предмет съпровождане на охраняеми обекти, лица и стоки, като било договорено оказване на подкрепа за безопасно и безпроблемно транспортиране на либийски морски екипаж от петролен танкер Б. на пристанище Б. до хотел „А.“ в [населено място], използвал е служебното си положение, като е създал впечатление, че подпомага дейността на частната охранителна фирма като служител на МВР, и за участието си е получил облага от 450 лв. от управителя на [фирма] В заповедта се сочи, че с действията си по оказване на съдействие при смяната на екипажа, служителят е станал свидетел и е участвал в неправомерни действия, не е взел отношение, противно на служебния му ангажимент да предотвратява и пресича извършването на престъпления. Впоследствие на 21.12.2018 г., действията по принудителното изпълнение, във връзка с които е осъществена акцията, и отказът на ЧСИ К. да ги преустанови, са били спрени и отменени с решение по дело № 576 / 2018 г., съответно корабът е върнат на Л. държава, и е налице образувано досъдебно производство № 8 / 2019 г. за престъпление по чл.282, ал.1 от НК.

От правна страна, е извършена квалификация по чл.194, ал.2, т.1 и т.4 и чл.203, ал.1, т.7, пр.2 и т.13 от ЗМВР, като е посочено, че е налице нарушение на чл.67 от ЗМВР и на т.т.15, 19, 20, 49 и 50 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Съдът счита за доказано участието на г-н Л. в акцията по следните съображения:

По делото е изслушана и приета съдебно – техническа експертиза на в.л. Д., с която след преглеждане на видеозаписи от камери, които са били поставени в района, използвани в дисциплинарното производство. Експертизата установява, че на нито един от кадрите, доколкото изображенията на лицата заемат много малка част от тях, не може да се разпознае лицето на А. Л., но на стр. 9 от експертизата се сочи един от автомобилите, които са заснети да слизат участниците в екипа и това е именно личният автомобил на Л. – Мерцедес Е класа с регистрационен [рег.номер на МПС] . Самото участие, съдът приема за осъществено и от показанията на служителят, които макар и да се променят в хода на дисциплинарното производство, като първоначално напълно отрича да е бил в Б., а твърди, че е бил в дома си, впоследствие признава, че е бил помолен от Р.Б. да закара негови хора на пристанището в Б. с личния си автомобил, като се е качил само на катера на „Гранична полиция“, но не и на танкера. Участието му се потвърждава и от сведенията на други участници в екипа, приложени към преписката и описани в заповедта.

При горното, независимо от това дали се е качил на самия танкер или не, безспорно се установява участието на служителя в помощ на екипа на охранителната фирма.

По преписката е налице разминаване относно това дали служителят Л. е показал служебната си карта / каквото се твърди в заповедта въз основа на събрани сведения от други участници/ или само е казал на служителят от ГД „Гранична полиция“, че е колега и е показвал само капитанската си карта, в какъвто смисъл са неговите обяснения, независимо от това съдът счита, че е достатъчно да заяви, че е служител на МВР, за да се приеме наличието на използване на служебно положение.

По отношение на получената сума също така е налице разминаване между приобщените по преписката сведения, като според собственикът на охранителната фирма Р.Б., той е дал на всеки по 450 лв., като на А. Л. за този ден е дал 250 лв. за гориво и 200 лв. да се почерпи, че е бил с тях през целия ден и той ги е взел и се

зарадвал и твърденията на г-н Л., според които сочи, че е получил пари само за бензина. Независимо обаче под каква форма за получени парите, следва да се приеме, че е налице облага.

Следва да се отбележи, че всички документи, събрани с административната преписка, вкл. и приложените към нея сведения от различни участници в тази акция, са приети като писмени доказателства по настоящо дело, без да е оспорена нито автентичността, нито верността им по предвидения процесуален ред, поради което съдът няма как да не ги цени.

При горното, съдът счита за осъществени съставите и на нарушението по чл.194, ал.1, т.2, във връзка с чл.67 от ЗМВР, и чл.203, ал.1, т.7 от ЗМВР, така и по чл.194, ал.2, т.4, във връзка с т.т. 15, 19, 20, 49 и 50 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, и чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР.

Съгласно чл.203, ал.1 от ЗМВР и двете представляват тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание "уволнение", а именно:

„7. превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица;

13. деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“.

Съдът приема аргументите, изложени в заповедта, че служителят е извършил нарушение на служебната дисциплина по чл.194, ал.1, т.2 от ЗМВР, като в нарушение на задължението си по чл.67 от ЗМВР да предотвратява, пресича, разкрива и разследва престъпления, с участието си свалянето на екипажа от кораба, което впоследствие е било обявено за незаконно, е използвал служебното си положение за лична облага.

Приема и че това участие представлява и деяние, несъвместимо със сочените разпоредби от Етичния кодекс с т.15 /да съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме/, т.19 / да пази доброто име на институцията, която представлява/ и т. 20 /да насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример/. Като последица от това участие е налице и уронване на престижа на службата, доколкото в сочените медийни публикации именно участието на служител на МВР в незаконната акция е било поставено като акцент.

Спазена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, според която при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата.

Доколкото и двете нарушения са извършени с едно деяние – участие в сочената акция, а за което и да е от посочените нарушения по чл.203, ал.1 от ЗМВР следва да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, преценката по чл.197, ал.3 от ЗМВР, каквато се твърди от жалбоподателя, е неотнормална.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав достига до извод за законосъобразност на обжалвания административен акт – същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му, съответен е на целта на закона. Поради това жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и

по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

При своевременно направено искане от ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът счита, че следва да присъди такова в минимален размер от 100 лв.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд - София град, II отделение, 35 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Л. срещу Заповед № 513з-2751 от 04.04.2019 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. В. Л. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/ сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ